

L a d a J á n s k á

NÁVŽDY

NAVŽDY
Lada Jánská

NAVŽDY

Lada Jánská

NAKLADATELSTVÍ

NETOPEJŘ

Lada Jánská: NAVŽDY

Copyright © 2012 Lada Jánská

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

Cover Art Copyright © 2012 Dorothea Bylica

Copyright © 2012

ISBN 978-80-87044-52-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-87044-81-0 (ePub)

ISBN 978-80-87044-82-7 (mobi)

ISBN 978-80-87044-83-4 (PDF pro čtečky)

Zase se mi zdál sen.

Věděla jsem, že je to sen, a jako vždycky jsem čekala na chvíli, kdy se probudím a vydechnu si, jenomže tentokrát bylo všechno jinak.

V tomhle snu jsem se něčeho bála.

Ocelová pěst strachu mi svírala břicho, z hrdla se mi dral vyděšený výkřik. Nedostal se až k paralyzovaným hlasivkám a já se jím začala dusit.

Nemohla jsem se nadechnout, popadnout dech, abych běžela rychleji a unikla neviditelnému pronásledovateli. Věděla jsem, že je to běh o život, ale i když jsem se tolik snažila, nebylo mi to nic platné. Nějakým šestým, nebo spíš sedmým smyslem strachu jsem cítila, že čím víc se tomu *někomu* vzdaluju, tím jsem mu zároveň blíž. Děsivě blíž.

Doběhla jsem na konec pusté, prázdné noční ulice a bezradně jsem se rozhlédla. Ani zdaleka mi to tady nebylo povědomé. Stiskla jsem rty a snažila se ovládnout děs.

I kdyby se to náhodou stalo a já poznala, kde jsem, moc to neznamenal. Stačilo, abych zahrnula za roh a třeba se jen ohlédla, a už bych nevěděla, odkud jsem se sem dostala.

Moje schopnost orientovat se v neznámém prostředí – orientovat se kdekoli – byla prakticky nulová. Jako dítěti se mi stávalo dost často, že jsem se ztrácela, ale teď už jsem to zvládala. Stačilo zavolat někomu známému, v krajním případě rodičům, a problém byl vyřešen... Rodičům – teď už vlastně jen Anně.

Ze vzpomínání mě v tom snu vyrušilo vědomí, že se zastavil i můj pronásledovatel. Stejně jako já nedýchal,

a i když já jsem měla pocit, že pokud si okamžitě nevzpomenou, jak se to dělá, bude to můj konec, on to nepotřeboval. Polil mě studený pot.

Byl všude a nikde; obklopoval mě černou mlhou zvráceného pobavení z mého strachu.

Stála jsem – s hlavou sklopenou – a snažila jsem se skrz zcuchanou clonu vlasů, padajících mi přes oči, zahlédnout něco, co by mi alespoň naznačilo, před čím nebo kým to vlastně utíkám. Snažila jsem se být nenápadná, věděla jsem, že pokud se odtud chci dostat, tak musím být. Zaťala jsem zuby a sevřela ruce v pěst. Dohnal mě a už si se mnou jen tak pohrával.

Ale nebyla bych to já, abych se tak snadno vzdala a nebojovala dál.

Jak bych jinak přežila?

I když mě moje okolí vnímalo jako křehkou a bezmocnou, i já měla své zbraně. Teď byl čas je použít.

Nenápadně jsem se rozhlédla, a když jsem na vlhké silnici na dohled neviděla nic, co by naznačovalo fyzickou přítomnost něčeho podezřelého, co nejrychleji jsem se rozeběhla.

Uběhla jsem téměř sto metrů a už jsem si začínala myslet, že to můj nepřítel vzdal nebo ho pronásledování přestalo bavit, když jsem narazila do tvrdé hradby kostí a svalů.

Podlomila se mi kolena a já konečně vykřikla...

Probudila jsem se a vyděšeně jsem lapala po dechu.

Často se mi zdávaly sny – na můj vkus až příliš často. Cítila jsem úlevu, že to pronásledování nebylo skutečné, ale zároveň jsem nemohla jen tak ignorovat varování svého podvědomí, jakkoli se mohlo zdát nesmyslné.

Posadila jsem se na posteli a zašátrala jsem po budíku. Ještě donedávna stával na nočním stolku, u pravé strany postele; ale nebyl tam, a nebyl tam ani ten noční stolek.

Rukou jsem se dotkla zdi. No jasně, je září, zase nový internát, proletělo mi zmateně hlavou. Odhrnula jsem

si vlasy z očí. Vůbec jsem si ve své rozespalosti neuvědomila, že je všechno jinak.

Pevně jsem stiskla víčka a zapadla zpátky do polštářů.

Když jsem se na konci června, po skončení školního roku, vrátila domů, zjistila jsem, že už svůj starý domov nemám.

Táta s mámou se rozvedli a já zůstala s Annou – to je máma – sama.

V duchu jí tak říkám.

Vždycky pro mě bylo lehčí myslet na ni jako na Annu než jako na mámu. Míň se mi stýskalo, ale možná jsem si to jenom namlouvala.

Anna se v tátovi – Johnovi – doslova viděla. Kdyby stála na střeše mrakodrapu a on jí řekl skoč, byla jsem si jistá, že by skočila. Žila pro něj. Dýchala pro něj.

Já pro oba byla něco jako přivažek. Zklamání, že se nenarodil vytoužený syn.

Omyl, před kterým je třeba zavřít oči.

Samozřejmě že se o mě starali, co by řekli přátelé a známí, kdyby to nedělali? Ale pokud jsem zrovna byla doma a John nebo ona si mě všimli, on semkl nespokojeně rty, jako by říkal „vidíš, tak tohle je všechno, co jsi mi dokázala dát“, a ona se vždycky jen celá schoulila do sebe. V lepším případě se smutně usmála.

Tak moc se snažila být bezchybnou manželkou, že téměř zapomněla být také matkou. Nebylo divu, že jsme si nebyly blízké.

A teď jsme najednou zůstaly spolu samy – zbyly jsme si.

Nedokázala jsem si představit, jak to bude dál, ale Anna se snažila, a tak jsem se držela zpátky a snažila se taky.

Táta byl rozvodový právník bohatých. Vždycky vydělával spoustu peněz. Nechal Anně dům a mně řekl, že ve svých téměř devatenácti jsem už dost stará na to, abych se o sebe postarala sama, on už prý do mě investoval dost.

Pak už jsme ho neviděly, a přestože jsem se snažila na to nemyslet... bolelo to.

Jak jsem pochopila, obě nás vyměnil za mladší a reprezentativnější modely.

Sem, do Edinburghu, jsme se s Annou přestěhovaly teprve nedávno, lépe řečeno před týdnem. Po rozvodu nechtěla zůstat ve městě, ve kterém žil se svou novou rodinou.

Manželka a žena v domácnosti, to byla její kariéra. Za to se ale neplatí; nikdo vám nevydá potvrzení o délce praxe a už vůbec nenapíše doporučení pro dalšího „zaměstnavatele“.

Po tom, co jsme v Londýně narychlo prodaly starý dům, jsme si tady koupily menší domek ve slušné čtvrti. Byl až na jejím okraji a těsně sousedil s rozrůstající se průmyslovou zónou, nebyl proto tak drahý a mohly jsme si ho dovolit.

Ušetřily jsme také výdaje za auto, protože autobus nám stavěl skoro až u domu, a i když stěhování a zařizování nového domova spolkló dost peněz, zbylo nám ještě i na to, abych mohla chodit do soukromé školy, kam chodily děti právníků nebo lékařů.

V některých názorech si Anna překvapivě stála na svém, a jedním z nich bylo, že investice do vzdělání se vyplatí.

Naše finanční situace nebyla nijak skvělá, ale chtěla si najít práci; pak by to mělo být lepší.

Já jsem se měla snažit o co nejlepší známky, abych dosáhla na stýpko a mohla jít na univerzitu. I když jsem neměla zkušenosti s tím, jak se jakákoli práce shání, také jsem přemýšlela o práci. Třeba jen na pár hodin v týdnu, abych si vylepšila kapesné. Věděla jsem, že podobně pracuje spousta studentů, tak proč bych to nemohla zkusit já?

Otočila jsem hlavu a podívala jsem se oknem ven, do šedivého, kalného rána.

Byl čtvrtek prvního září, začínal můj poslední rok na střední škole a měl být o dost jiný než ty, na které jsem byla zvyklá.

Od svých šesti let jsem byla od září do začátku července v nějaké nové, podle otce zaručeně lepší internátní škole – někdy i část prázdnin, pokud se Anna s Johnem rozhodli „objevovat svět“.

Nebylo divu, že jsem byla při navazování přátelství opatrná.

Svému okolí jsem se zdála nesmělá a bezbranná, možná to tak i bylo, ale já si to nemyslela. Vždycky jsem v sobě cítila spodní tóny neznámé neprobuzené moci.

Často, většinou právě ve snech, už jsem byla blízko – jenom krůček od toho, abych ji vyvolala a pevně uchopila, ale vždycky mi znovu a znovu proklouzávala mezi prsty a já se budila zklamaná a nespokojená.

Stiskla jsem rty a přitáhla si peřinu blíž, až těsně ke krku. Pořád ještě jsem nevěděla, kolik je hodin, ale podle světla venku mohlo být něco po páté. Zavřela jsem oči a přikryla si je dlaní.

Byla jsem v neznámém městě, v novém domě a novém pokoji; zhluboka jsem se nadechla. Půjdu do nové školy, mezi neznámé lidi – úžasná kombinace. Vražedná. Otřásla jsem se.

A venku? Venku cíhalo nebezpečí.

Cítila jsem ho za okny, v ranním mrholení. V obláčkách bílé mlhy, které nesměle upozorňovaly, že dnes možná nebude celý den jenom ošklivo. Bodalo mě do chodidel a špiček prstů; nutilo mě sebrat se a utéct.

Zamrkala jsem a snažila se probrat z polospánku. Co měly tyhle pocity znamenat? Promnula jsem si oči. Na jedno ráno toho bylo až dost. Bylo by lepší, kdybych znovu neusínala. Kdoví, co by mě ještě mohlo vyděsit.

Nervózní a vyplašená už jsem byla dost, rozhodla jsem se raději vstát a pokračovat ve vybalování krabic s věcmi, které jsem s sebou vláčela od internátu k internátu,

i těch dalších, které Anna sbalila, když rozhodovala – sama, beze mě – o tom, co jsem *nemohla postrádat* z vybavení mého starého pokoje v londýnském domě.

Odhodila jsem přikrývku. *Mohla tam nechat všechno!*

Vstala jsem a zůstala jsem stát mezi všemi těmi krabicemi. *Odtamtud...* jsem nepotřebovala nic. Nikdy jsem tam nebyla doma.

To, co jsem potřebovala, když jsem ještě byla malá a... možná i teď, mi nebyli schopni a ochotni dát.

Zavrtěla jsem znechuceně hlavou, musela jsem polknout, abych se zbavila knedlíku v krku. Nálada na vybalování mě okamžitě přešla.

Neznala mě... jak mohla vědět, co potřebuju.

Nadechla jsem se, abych se uklidnila a zahrnala zbytečnou lítost a vztek. Budu se muset víc snažit.

Sprcha mi udělá líp než nějaké hloupé vybalování, to můžu provést kdykoli později. Popadla jsem růžovou osušku, která se povalovala od včerejšího večera na bílém proutěném křesílku pod oknem, a rozhlédla jsem se po svém novém „pokoji pro Barbíny“.

Byl neuvěřitelný. Vypadalo to, jako by si Anna ani nevěšila, že už jsem vyrostla.

Měla jsem ráda bílou, růžovou i bledě modrou, kterými pokoj doslova přetékal, ale přece jenom – už mi nebylo pět. Už v šesti jsem byla nucená dospět a ani v jednom z internátů to těmihle barvami zrovna nehýřilo. Spíš tmavě hnědou, modrou s malými záblesky bílé a luxusní zlaté.

Cítila jsem se divně.

Tohle bylo sladké a bylo toho moc.

Pokrčila jsem rameny, znechucená svojí zranitelností. Už dávno mi to přece mělo přestat vadit. Barvy v pokoji nejsou důležité. Zvyknu si – vždycky jsem si zvykla.

Nebude to nic nového. Nic, co bych už tisíckrát nezvládla.

Jo, horká sprcha to spraví.

* * *

Jak tenhle – teď už slunný – den začal, tak smolně také pokračoval.

V koupelně jsem se zdržela moc dlouho; v neoznačených krabicích jsem na sebe nemohla najít nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo školní uniformu; nestihla jsem se nasnídat a ujel mi autobus.

Když jsem konečně se zpožděním dorazila ke škole, zastavila jsem se na okraji silnice před ní.

Bylo opravdu krásně. Nebe zmodralo a ani pár bílých mráček nemohlo tu pohodu pokazit.

Rozlehlá budova z šedého kamene se spoustou vysokých bílých oken, obehnaná černým plotem, ale moji důvěru nevzbuzovala.

Nikdy jste nemohli vědět, co vás v nové škole čeká.

Tak do toho. Tím, že tady budu postávat, stejně nic nezměním, říkala jsem si a pozorovala jsem své budoucí spolužáky, proudící na vyasfaltované nádvoří starobyle vypadající tepanou bránou.

Odhrnula jsem si vlasy z očí a ještě jednou jsem se rozhlédla. V bílé košili, s volně uvázanou tmavě zelenou kravatou a černých džínách jsem nijak nevybočovala z normálu. Alespoň tohle jsem zvládla, uklidňovala jsem se.

Většina lidí mířila tam, kam já, někteří se mezi sebou zdravili a pokřikovali na sebe a hodně jich – přece jenom *zíralo*.

Téměř každého pohltila atmosféra nového školního roku a jen pár jedinců bylo tak viditelně mimo kolektiv jako já.

Ještě jednou jsem si z obličeje odhrnula vlasy a znovu jsem si všimla, že na mě pár lidí zírá. Musela jsem to skousnout – *byla jsem nová*, a i když jsem to už zažila tolikrát, neměla jsem to ráda. Levou rukou jsem nervózně sevřela popruh batohu a se sklopenýma očima jsem vkročila do vozovky.

Nevšimla jsem si velkého černého auta, přijíždějícího z pravé strany. Ozvalo se kvílení brzd a batoh mi vypadl

z ruky. Svět kolem mě se na chvíli zastavil, a až když okolí zjistilo, že se vlastně nic nestalo a jenom *ta nová*, zřejmě bláznivá holka způsobila rozruch, se zase rozeběhl.

Zatajila jsem dech. Nestačila jsem vnímat bouchnutí dveří od auta a pár nadávek.

Nevěnovala jsem jim pozornost, dokud mě za loket nepopadla silná ruka; slunce zastínila temná silueta.

„Nestalo se vám nic?“ Podrážděný, hluboký hlas, ten samý, který předtím nadával, mě omráčil!

Byl hebký jako samet, teplý... jako horká čokoláda.

„Čokoláda???“ Nějaký šílenec mě skoro srazí autem a já přemýšlím o čokoládě!

Zmateně jsem vzhlédla a rozmazaně zaregistrovala postavu vysokého muže. Zamrkala jsem a snažila jsem se zaostřit.

Byl oslnivý!!!

„Do háje,“ zamumlala jsem. Jenom mně se může stát, že se ztrapním tím, že skočím pod auto „*muži roku*“. Nejraději bych se neviděla.

Stál tam, v černém obleku, oči mu před sluncem chránily tmavé brýle.

Nedokázala jsem od něho odtrhnout pohled.

Husté, téměř černé vlasy se mu vlnily nad límcem bílé košile, široké rty měl semknuté v napjatém, zlostném výrazu. Rovný nos, vystouplé lícní kosti a ostře řezaná čelist s pevnou bradou.

Každým coulem rozzlobený aristokrat, pomyslela jsem si ironicky přes mlhu okouzlení.

„Nestalo se vám nic?“ opakoval netrpělivě svoji otázku a znovu tak vyřadil můj mozek z provozu.

„Ne... ne... nic mi není,“ vypravila jsem ze sebe. Najednou jsem si připadala jako idiot.

Koktající idiot – neschopný sám přejít silnici nebo dát dohromady souvislou myšlenku, natožpak větu.

Sklonila jsem hlavu a oči mi padly na vysypaný batoh.

„Do háje!“ sykla jsem znovu.

„Odvezu vás do nemocnice,“ ozval se ten člověk se

super hlasem a já se konečně zmohla na tu správnou reakci.

„To nebude nutné,“ vydechla jsem, omámená jeho vzhledem i hlasem. Trochu se mi sice točila hlava, ale snažila jsem se nedat na sobě nic znát a udržet se na nohou.

Něco mě k němu přitahovalo, ale zároveň mě děsil.

Loket jako by mi svíraly rozpálené kleště. Držel mě dál.

Jeho přítomnost mě spoutávala víc a víc. Zachvěla jsem se a odtáhla jsem se.

Určitě jsem byla zelená jako sedma, ale instinktivně jsem chtěla být co nejdál od něho a od místa, kde se mi tohle přihodilo – od místa, kde jsem začala být středem pozornosti... *opět, bohužel!*

Pozornost nesnáším!

Vždycky zrudnu a začnu koktat – proto se snažím jakékoli pozornosti vyhnout.

V jedné z mých bývalých internátních škol mi kamarádka, teď už bohužel také bývalé, daly přezdívku Bambi. Štvalo mě to, ale nedalo se s tím nic moc dělat.

Zpoza ramene toho dokonalého chlápka se najednou vyklonil kluk mého věku se stejně světlými a vlnitými vlasy, jako mám já. Měl dokonce i stejně modré oči.

Mohli bychom tvrdit, že jsme dvojčata, a věřili by nám to, napadlo mě.

Vlastně byl dost hezký.

I o mně moje okolí soudilo, že jsem hezká, ale někdy mě to, jak vypadám, štvalo. S drobnější postavou a výškou necelých sto šedesát centimetrů jsem vypadala jako přerostlá panenka a lidé mě většinou ani nebrali vážně.

„Hele, ty jsi tady určitě nová, ještě jsem tě tu neviděl, a tebe bych si určitě všiml,“ žertoval.

„Jestli ti něco je, doprovodím tě. Ehm... tedy na ošetřovnu myslím!“ zaváhal a podíval se na mě najednou nejistě.

„Alex stejně nesnáší krev,“ ušklíbl se ironicky a palcem ukázal na tmavovlasého muže, stojícího těsně u nás.

„Neteče mi krev, opravdu se mi nic nestalo,“ hlesla jsem, ale zdálo se, že mě nikdo neposlouchá, rozhodně ne ti dva.

Přestože měl Alex snědou pleť, byl skoro stejně bledý jako já. Pustil mě, ale krásnou, velkou ruku svíral v pěst tak silně, až mu na ní bělaly klouby.

„To bude nejlepší, Filipe,“ vypravil ze sebe ztěžka.

Sehnul se a naházal moje rozsypané věci zpátky do batohu.

Za pár sekund mi ho tiskl do ztuhlých prstů.

Letmo se mě přitom dotkl, a přestože to byl jen okamžik, měla jsem pocit, jako by mě k sobě tím dotekem neodvolatelně připoutal. Přestala jsem být sama sebou, splynula jsem s ním... ocitla jsem se v cizím světě. Zachvěla jsem se.

Nezdálo se, že cítí to samé... a proč taky, bylo to hloupé.

Naopak se zdálo, že chce co nejrychleji zmizet.

Sáhl do kapsy a mezi ukazováčkem a prsteníčkem pravé ruky mi podal svoji navštívenku.

„Ještě jednou se omlouvám, slečno... Pokud by vám nebylo dobře nebo byste cokoli potřebovala, zavolejte mi na tohle číslo,“ řekl tlumeně, jako by z posledních sil přemáhal vztek. Nechtěla jsem svojí nepozorností nikoho vytočit, ale z něho vztek přímo sálal.

Rychle nám pokývl, nastoupil do auta a byl pryč.

Zakroutila jsem nevěřícně hlavou, a pořád ještě užaslá, zastrčila jsem ten malý papírek do kapsy.

„Hm...,“ zvedla jsem obočí.

Z mého zamyšlení mě vytrhl upovídaný blondák.

„Jsi úplně bílá, opři se o mě, pomůžu ti,“ zavelel rozhodně a vzal mě kolem pasu.

Teprve když jsem to udělala, uvědomila jsem si, jak moc jeho pomoc potřebuju.

Dovedl mě k nejbližší lavičce a tam mě posadil. Vadilo mi, že jsem se tak sesypala, ale než jsem o tom stačila víc přemýšlet, zazvonilo a on musel do třídy, sotva jsem mu stačila poděkovat.

Chvilí jsem ještě zůstala sedět, a když jsem si byla jistá, že to zvládnou, vstala jsem a vydala jsem se hledat třídu, ve které podle rozvrhu, který jsem dostala při zápisu, už začala moje první hodina. Rezavě hnědými dveřmi hlavního vchodu jsem vešla do budovy a podle cedulí po ní začala pátrat. Potkala jsem školníka, a tak to nebylo tak strašné.

Při příchodu do třídy se na mě všichni otočili a profesor na chvíli přestal vykládat. Změřil si mě káravým pohledem. No, ten už mi tohle vyrušení nezapomene, pomyslela jsem si. Vycítila jsem negativní emoce.

„Promiňte, jsem tady nová a musela jsem ještě na studijní...“, nedokoktala jsem ubohou výmluvu. Zarazil mě znechuceným mávnutím ruky a já rychle vklouzla do nejbližší volné lavice. Rozhlédla jsem se; nic zvláštního, lavice ve třech řadách, jen vpředu nad tabulí visely velké černé hodiny.

I tady mě lidé pozorovali a šeptali si o mně, ale snažila jsem se nevšímat si toho a dávat pozor. Bylo to těžké, myšlenkami jsem byla úplně někde jinde. Pořád jsem v duchu slyšela ten tichý hlas a před očima se mi objevoval obraz muže v tmavém obleku a černých brýlích, jak zatíná pěsti a couvá ode mě co nejdál; nebylo možné se ho zbavit. Ovíjel mě jako kouřový závoj a odděloval mě od reálného světa kolem.

Když konečně zazvonilo, ulevilo se mi, moje první hodina byla za mnou.

Celý den jsem jako ovce sledovala své nové spolužáky ze třídy do třídy.

Pomohlo mi to trochu zorientovat se v areálu školy – dozvěděla jsem se, kde je tělocvična, laboratoře, jídelna i ostatní třídy.

Ne že by to bylo něco platné, ještě pár dní tady budu bloudit. Můj orientační smysl na tom byl asi tak mizerně jako moje sebevědomí, tedy v podstatě nulový.

V duchu jsem nad tím pokrčila rameny. Každý má nějaký nedostatek.

Už jako malá jsem se s tím musela potýkat, byla jsem schopná ztratit se i na zahradě.

Za ty roky jsem se to ale naučila maskovat. Nechtěla jsem, aby si o mně moje okolí myslelo, že ze sebe dělám chudinku. I teď jsem doufala, že si toho tady nikdo nevšimne.

Podívala jsem se po lidech kolem sebe. Po třetí hodině už se jich za mnou moc neotáčelo, takže se zdálo, že docela splývám... zatím.

Rozhlédla jsem se po chodbě v přízemí, dlážděné starobylými tmavými dlaždicemi, a pevně jsem si k sobě jako štít přitiskla hromádku sešitů. Zatím jsem nevěděla, jestli se mi tady bude líbit, ale to, že jsem nevbuzovala moc velkou pozornost, bylo dobré.

Zachvěla jsem se v podivné předtuše.

Ten jeden rok snad zvládnou, dodávala jsem si odvahy a přesvědčovala sama sebe.

Pomáhalo to jen trochu.

Po poslední hodině jsem si konečně vydechla. Nečekala jsem, že nás takhle zaměstnají hned první den. Teď už bylo pozdě odpoledne.

I když jsem si nebyla jistá, jestli o to někdo z mých nových spolužáků stál, rozloučila jsem se a zamířila k velké černé bráně, kterou jsem se sem dostala – nedala se přehlédnout.

Pak už zbývalo jen projít ulicí Viewforth, ve které škola stála, najít autobusovou zastávku a odjet správným směrem domů.

Pro někoho snadný úkol.

Zastávka tu sice byla jen jedna, ale autobusů z ní odjíždělo hned několik.

No, teď přijdou na řadu mé poznámky, neztrácela jsem hlavu.

Samozřejmě že jsem si zapsala číslo autobusu, kterým jsem přijela. Zapsala jsem si nejen číslo autobusu, ale i počet zastávek, kterými jsme projeli. I když jsem si byla celkem jistá, že naši ulici poznám, byla by sebevražda to neudělat. Mohla bych po městě bloudit i několik let a pořád hledat náš nový dům.

Ta představa mě trochu rozveselila.

Sáhla jsem do batohu pro notýsek s poznámkami a novou adresou, ale... nebyl tam!!! A chyběl také mobil a peněženka. Celý den jsem nic z toho nepotřebovala. Neobědvala jsem, protože jsem byla moc nervózní na to, abych jedla, a volat kamkoli jsem neměla důvod.

Při svých pobytech ve stále nových internátech jsem nenavázala žádná velká „přátelství až za hrob“.

Na chvíli jsem se ztratila ve svém vnitřním světě; ostatní dívky mě nikdy přímo neodmítaly, spíš jsem to byla já, kdo se jich stranil. V duchu jsem cítila, že jsem jiná než ony. Všechno pro mě mělo ještě jiný význam než jenom ten obyčejný, viditelný.

Někdy se stávalo, že jsem viděla *duši* tvorů, rostlin i kamenů kolem sebe. Zpočátku mě to děsilo.

Ještě jako malá jsem se s tím svěřila Anně. Ta se nejdřív kolem sebe vyděšeně rozhlédla a pak mi zakázala o tom s kýmkoli mluvit. Když jsem si o tom později chtěla popovídat alespoň s ní, odbyla mě, že nemá čas zabývat se takovými nesmysly, a tím to pro ni skončilo. Musela jsem se s tím vypořádat sama, bylo to jenom mé tajemství – dar i prokletí.

Když mě dnes málem porazilo to auto, viděla jsem to také.

Například ten kluk – Filip – měl duši bílou, až modrou..., světle modrou, stejnou jako jeho oči a dnešní nebe. Zato ten neznámý – Alex, prý soused, který ho svezl do školy, ji měl černou, temně černou a hustou jako noc. Neprohlédla jsem skrz ni. Lákala mě i děsila.

A přestože jsem ráno neviděla jeho oči, skryté za brýlemi, byla jsem si jistá, že jsou zlatozelené. Žhnuly z temnoty, která mě obklopila, plná strachu, zoufalství a samoty.

Zadržela jsem dech a zamrkala, abych svoje vidění zahnila.

„Nesmysly, jsou to samé nesmysly...“, bručela jsem si pro sebe.

Ten muž přece nebyl zlý; i když ta nehoda nebyla jeho vina, měl o mě starost, dokonce mě chtěl odvézt do nemocnice. Kdyby byl zlý, takhle by se nechoval!

Ještě jednou jsem prohledala batoh, se stejným výsledkem.

Takovou smůlu můžu mít první den ve škole jenom já, pomyslela jsem si a chtělo se mi brečet.

Zaklonila jsem hlavu a zavřela jsem oči. Tím si nepomůžu, snažila jsem se zvládnout nával paniky. Nejdřív se musím podívat, jestli někde nemám nějaké peníze, rozhodla jsem se. Nervózně jsem prohrabala dno batohu a našla jsem pár drobných. Na autobus rozhodně stačit nebudou.

Stejně jsem ale musela začít od toho, kde vlastně bydlím. Finance budu řešit až pak.

Nejlepší bude vrátit se na studijní oddělení.

Když mě sem Anna přihlašovala, určitě musela do mých papírů uvést adresu i s telefonem domů, mohla bych jí odtamtud i zavolat, aby sedla na autobus a dojela pro mě.

Zeptám se tam, oddechla jsem si, že mám řešení.

Vrátila jsem se ke škole, ale brána, kterou jsem se ráno dostala do areálu, už byla zamčená.

Ani jsem si nevšimla, že zatímco jsem zmatkovala, uběhlo tolik času. Parkoviště se vyprázdnilo, a přestože bylo celý den jasno, teď byla obloha zatažená – šeřilo se. Ještě by mohlo začít pršet, otrásla jsem se a zalitovala, že jsem si ráno alespoň nevzala tmavě modrý školní svetr. Znovu jsem se zbytečně rozhlédla.

No jistě, jak jinak, určitě jsem jediná, která odtud jede autobusem.

Zklamaná a vystrašená jsem doklopýtala zpátky na zastávku. Okolní obchody už pomalu zavíraly. Měla bych do některého zajít a poprosit o peníze?

Co bych jim asi tak vykládala?

Že jsem se ztratila?

A kam bych pak jela?

Sevřel se mi žaludek. Nejsem žádný hrdina a v potemnělé ulici jsem se necítila dobře.

Rozhlédla jsem se a pomalu přešla na druhou stranu. Byla jsem v pořádném průšvihů. Nevěděla jsem ani, ze kterého směru jsem ráno přijela, a tak jsem se po opuštěném chodníku vydala hledat něco nebo někoho, kdo by mi mohl pomoci. Teď už bych byla vděčná i za policejní hlídku.

„Klid, to zvládneš,“ šeptala jsem si potichu.

ON

Původně jsem měl dnes ráno namířeno do kanceláře, ale vzal jsem s sebou do školy ještě kluka od sousedů, protože se mu na poslední chvíli rozbilo auto.

Byl zábavný a hmm..., hezky voněl, i když ne tak, aby se to nedalo zvládnout. Ostatně..., v noci jsem byl na lovu. Co taky jiného máte dělat, když nespíte – a to už několik tisíc let.

„Jak se dostaneš večer domů?“ zeptal jsem se přesto Filipa pro jistotu. Nechtěl bych na něho narazit, až půjdu v noci zase lovit, a on opravdu dobře voněl.

Sevřel jsem pevněji volant a stiskl rty.

„Máma mi slíbila, že až skončím, tak mě vyzvedne,“ oznámil mi vesele a uvelebil se beze strachu na vedlejším sedadle. Celou cestu mi pak vyprávěl, co dělal o prázdninách a jak probíhají jeho vztahy s děvčaty.

Nikdy mě nepřestala udivovat naivita a bezstarost-

nost, jakou lidé projevovali ve vztahu k mému druhu. I hloupá myš věděla, kdy se má schovat... lidé ne.

Byli tak důvěřiví a bezbranní a my o to nebezpečnější.

Přijeli jsme s Filipem ke škole a já chtěl zaparkovat za velkou bílou dodávkou, aby mohl vystoupit, když zpoza ní vyšla plavovlasá lidská dívka a vstoupila nám do cesty.

„Sakra...“ zanađával jsem a prudce jsem zabrzdil. Ne- narazil jsem do ní, ale přesto zakolísala.

Rychle jsem otevřel dveře, vyběhl ven a ještě jednou jsem zanađával, i když teď už kvůli něčemu úplně jiné- mu.

Udiveně ke mně zvedla oči a já dostal přímý zásah.

Byla nádherná. Vylekaná, bledá, ale nádherná.

Vnímal jsem těch několik věčných vteřin. To, jak re- agovala na moji blízkost, na to, jak jsem si ji prohlížel – zorničky neskutečně modrých očí se rozšířily, lehce pootevřela rty, jako by chtěla něco říct.

Na okamžik vypadala tak... bezbranně.

Nikdy jsem nic podobného nezažil, ale měl jsem po- cit, že se otevřelo nebe a já padám výš a výš.

Jestli jsem někdy měl duši, právě jsem ji ztratil.

Udělal jsem krok dopředu a překonal tak nekoneč- nou vzdálenost jednoho metru, který mě od ní dělil. Až pozdě mi došlo, že to byla chyba – ucítil jsem ji.

Můj hlad se probudil.

Vztáhl jsem k ní ruku a chytil ji za loket, jako kdybych ji chtěl podepřít, ale ve skutečnosti jsem ji chtěl uchvátit pro sebe.

Měl jsem chuť ji zabít.

Ovládla mě touha po její krvi. Cítil jsem ji proudit pod tenkou kůží loketní jamky – tak neskutečně blíz- ko!!!

Síla pokušení otrásla mým sebevědomím.

„Nestalo se vám nic?“ zeptal jsem se ztěžka.

Nepoznával jsem svůj hlas.

Když nijak nereagovala, zopakoval jsem svoji otázku.

„Nestalo se vám nic?“

„Ne...“, vydechla.

„Odvezu vás do nemocnice,“ nabídl jsem jí; v ústech jsem cítil její krev.

Polekaně mě odmítla a provinile se kolem sebe rozhlížela. Zdálo se, že není ráda středem pozornosti, a na chvíli se středem pozornosti opravdu stala – my oba.

Příliš mnoho svědků, pomyslel jsem si a stáhl se.

Dostanu ji, prolétlo mi hlavou a přimhouřil jsem oči... později, ne teď a tady –, ale nelíbilo se mi, že musím čekat!

Zaplavil mě pocit ochromující nespokojenosti.

Potlačil jsem tiché zavrčení.

Nepatří sem, blesko mi hlavou. Bojoval jsem sám se sebou, abych ji neodvlekl do auta a neodvezl pryč.

Byla jiná než ostatní.

Měla v sobě plachost tichého lesního tvora a ještě něco... skrytou, neznámou, neprobuzenou sílu, která mě mátna a přitahovala zároveň.

Znovu jsem k ní chtěl přistoupit, když se mezi nás vložil Filip.

Rozzuřilo mě to, ale ani já nestál o příliš velkou pozornost, a tak mi nezbylo nic jiného než nechat roli zachránce na něm. Zatínal jsem pěsti a cítil jsem vzrušené brnění po celém těle.

Mluvil s ní, něco jí říkal – nebyl jsem schopný vnímat co – už jsem se skoro neovládal! Věděl jsem, že musím pryč.

Pod koly auta jsem si ještě všiml vysypaného batohu a sehnul jsem se pro něj. Předstíral jsem, že sbírám její věci, ale než jsem jí batoh podal, schoval jsem do kapsy saka peněženku, mobilní telefon a notýsek. Nikdo to nemohl postřehnout.

Z lidského hlediska to nebylo zrovna čestné, já vím, ale chtěl jsem ji a každá informace o ní mě k tomu mohla přiblížit.

S přemáháním jsem vytáhl navštívenku s číslem telefonu; chovej se jako člověk, přesvědčoval jsem sám sebe a podal jí ji.

„Pokud by vám nebylo dobře nebo byste cokoli potřebovala, zavolejte mi na tohle číslo.“

S posledními zbytky sebeovládání jsem se otočil k odchodu; rychle jsem nasedl a vycouval jsem.

Ještě jsem zahlédl, jak ji Filip podepřel..., volant v mé ruce praskl.

Do práce jsem dnes už nemohl.

Zavolal jsem sekretářce a zrušil všechna jednání a schůzky na čtrnáct dní dopředu.

Snažila se protestovat, ale nedal jsem jí šanci. Musí si s tím nějak poradit. Platím ji dobře a kolegové, kteří převezmou na čas mé případy, také nepřijdou zkrátka – dobře to vědí.

Ovládlo mě vzrušení, chtěl jsem se soustředit jen a jen na lov, ale poprvé během své existence jsem zapochyboval o tom, kdo bude kořist.

Mohl jsem to být i já?

Zahnal jsem tuhle znepokojivou myšlenku a zajel s autem do servisu. Peníze byly – jako vždycky – nejjednodušší formou nátlaku. Na počkání mi vyměnili volant a já se konečně rozjel domů.

K tomu, abych se dostal z místa na místo, jsem nepotřeboval žádný dopravní prostředek. Sám jsem se pohyboval rychleji než jakýkoli živý tvor a zároveň jsem se dokázal silou své mysli přemísťovat z místa na místo. Jenomže to bylo vyčerpávající a ještě několik hodin poté jsem se cítil, jako by mě kus chyběl. Proto jsem tuhle svoji schopnost využíval jen v krajních případech.

Jakýkoli pocit slabosti jsem neměl rád – slabost byla nebezpečná a já žil příliš dlouho na to, abych byl bez nepřátel. Kdokoli toho mohl využít.

A také..., i když to někdy nebylo pohodlné, chtěl jsem co nejdříve splynout s okolím, nevyčínávat. Nikdy jsem

neměl ve zvyku na sebe upozorňovat, nebylo by dobré, kdyby každý věděl, kde mě hledat.

Jenomže někteří hosté nečekali na pozvání.

Ucítil jsem ho hned po příjezdu.

Zalila mě vlna vzteku. Nikdo mě nebude rušit, ani ty, bratře, pomyslel jsem si.

Už hrozně dlouho – možná ještě nikdy – jsem nikoho tak nechtěl jako ji.

I když jsem to nepotřeboval, se sklopenou hlavou jsem se zhluboka nadechl a snažil jsem se ovládnout své emoce.

Sven se mi stal bratrem před necelými třemi stoletími, kdy jsme spolu bojovali v jedné z válek o lovecká území mezi upíry. Lidé si tohle období spojují s velkými epidemiemi moru v Evropě. Mor, zakroutil jsem hlavou a pousmál se. Jak směšné!

Byl to masakr.

Ve vražedných bitvách jsme si navzájem kryli záda a já začal mít toho světlovlasého hromotluka rád. Jeho schopnosti a zkušenosti se mým ani zdaleka nevyrovnaly, ale byl čestný, přímý a statečný. Měl vlastnosti, kterých jsem si vážil, i když..., byl jsem já sám takový? Přiznám se, že ne. K životu upíra se to jaksi nehodí. Přesto, nebo možná právě proto mezi námi vzniklo zvláštní pouto.

Zavrčel jsem. Znovu mě ovládla vlna vzteku. Jediným kopnutím jsem vylomil vstupní dveře, které se i se zárubněmi s rachotem roztříštily o mramorovou podlahu vstupní haly.

„A pak se říká, že dubové dveře vydrží všechno,“ ozvalo se ironicky z křesla, stojícího v temném koutě místnosti. I když mě ta slova měla ještě víc naštvat, začal jsem se pomalu uklidňovat. Můj mladší bratříček si hrál na vychovatele a snažil se na mě uplatňovat svoje zvláštní

schopnosti. Je opravdu hodný, pomyslel jsem si. Jako člověk musel být skoro světec, pořád pomáhá ostatním, nevěřícně jsem zakroutil hlavou.

Zvedl jsem ruce dlaněmi proti němu; nemusel jsem to dělat, stačilo by se podívat, všechny své schopnosti ovládám myslí, ale takhle to vypadalo efektněji, něco jako lidské čáry, máry, fuk.

Sven heknul bolestí.

„No, to je mi ale přivítání. Já se tě snažím uklidnit, když zuříš jako medvědí máma, a ty se mi odvděčíš ránou do žaludku,“ stěžoval si.

Uchechtl jsem se. „Vítej, bratře,“ srdečně jsem Svena objal a přemýšlel jsem, proč přijel.

Viděli jsme se poměrně nedávno, před necelým rokem, takže to, že se tu dnes zastavil, nebylo jen tak.

Něco se dělo; bylo mi jasné, že bude něco chtít, ale měl smůlu – přišel v nepravý čas – chtěl jsem se soustředit na lov té dívky.

Z mého pohledu směšné a nepodstatné šarvátky a války mezi upíry mě zrovna teď nezajímaly.

Pokud se navzájem ničili a jejich řady prořídly, za několik století se zase přirozenou cestou obnovily, vždycky to tak bylo. Nebylo co řešit, neměl jsem zájem.

Abych řekl pravdu, podivnou existenci upírů přežívajících na zvířecí krvi, k jejichž skupině Sven patřil, jsem dost dobře nechápal.

Nežil jsem jako oni a teď jsem jim prostě nechtěl pomáhat.

To, proč Sven přišel, jsem si mohl přečíst v jeho mysli, ale schválně jsem ho nechal, aby mi sám řekl, co chce. Jen ať se trochu zapotí. Ještě jednou jsem se zasmál. Normálně neměl rád, když jsem mu četl myšlenky, ale dneska by to bral.

„Tak co se děje, Svene?“

„Vladan nás napadl,“ zamumlal.

Bezděčně jsem se napjal a on to samozřejmě vycítil.

Tázavě jsem se na něho podíval a pohledem jsem ho mlčky vyzval, aby pokračoval.

Nevydržel to a vyrazil ze sebe rozzlobeně: „Chce zpátky Eriku!“

Sven Eriku velmi miloval..., opět něco, co jsem nechápal.

Než se rozhodla pro jiný druh potravy a jiný způsob života, byla nějaký čas Vladanovou družkou. Odešla od něj a už se neohlédla a jeho to dodnes užíralo.

„Hmm..., tak tvoji krásnou Eriku,“ zdůraznil jsem úmyslně slovo „tvoji“ a posměšně jsem zvedl obočí. S hraným nezájmem jsem hodil na stůl vedle zničených vchodových dveří klíčky od auta. „Dej mu ji a máš pokoj, takových upírek je všude kolem spousta,“ provokoval jsem dál a Sven nezklamal.

V mžiku mě držel pod krkem a drtil mi krční obratle o stěnu mezi vstupní halou a obývacím pokojem; dlouho nevydržela a oba jsme se váleli v prachu a suti na podlaze.

Prudkým kopnutím jsem ho od sebe odhodil a zároveň jsem se znovu postavil.

Vladan..., pomyslel jsem si znechuceně a oprašoval se.

Vždycky měl ze mě strach. Báł se, že přijde o svůj pomyslný trůn, přestože ten existoval jen v jeho choré mysli.

Přitom sám nebyl ničím výjimečný, téměř nic neuměl, jen možná manipulovat s lidmi, vlastně s upíry.

Bez pověstné ochranky neudělal mimo svůj hrad v horách na Urale ani krok a i v něm ho jeho věrní neustále hlídali. Báł se už jenom legendy o mně.

Všude se o mně potichu mluvilo, ale téměř nikdo jistě nevěděl, jestli existuju. Jen Vladan a pak Sven měli v téhle otázce jasno. I když pohnutky každého z nich byly jiné, ani jeden o tom nemluvil.

Sven už se také sebral, obrátil se rozčileně k oknu a zadíval se ven, ramena strnulá.

Po chvíli se ke mně váhavě otočil, ruce sevřené v pěst měl vražené hluboko do kapes, aby zakryl své napětí.

„Vladan nejdřív poslal pro Eriku dva ze své ochranky, dovedeš si představit, jak nás to vytočilo. Samozřejmě že s nimi odmítla jít, a když se opovážili a chtěli ji odvést násilím...,“ zaváhal. „Roztrhal jsem je na kusy,“ zuřivě zamumlal se sklopenou hlavou.

„Vladan se pak před několika dny pokusil proti nám otevřeně vystoupit. Dozvěděli jsme se o jeho plánech včas a s pomocí čarodějů se nám ho podařilo odrazit. Tentokrát jsme to zvládli, nečekal, že budeme tak silní, ale příště... Budou lépe připraveni a nás je jen deset. Čarodějové se bojí a už nechtějí bojovat,“ vzdychl si. „Nejsem si jist, jestli to podruhé bez pomoci...,“ nedořekl větu a odmlčel se.

Vyndal ruce z kapes, rozevřel je a znovu sevřel.

„Vlastně jsem si jistý, že bez tvé pomoci to nezvládneme!“ vydechl a s nadějí se na mě podíval.

Vztekl se zase vrátil.

„Ne,“ zavrčel jsem. „Ty víš, že do sporů mezi upíry se nemíchám, tedy pokud se zrovna nenudím. A teď se nenudím,“ vyštěkl jsem popuzeně.

Abych svoje odmítnutí odlehčil, zvedl jsem obočí a usmál se na něho.

„Teď právě lovím! Jsem na lovu,“ zdůraznil jsem a přešel jsem ke schodům do patra.

„Na lovu?“ Na chvíli přemohla Svena zvědavost a on zapomněl na své trápení. „Ale člověk to asi nebude, to by pro tebe bylo moc jednoduché, která chudinka upírka ti padla do oka tentokrát?“ Ušklíbl se a nesouhlasně zakroutil hlavou. Znal mě, věděl, že mé vztahy nikdy neměly dlouhé trvání a zřídkakdy dobré konce.

„Žádná chudinka upírka, ale chudinka lidská dívka.“ Přimhouřil jsem oči. „Kdybys ji viděl a cítil..., za celý život mi nikdo tak nevoněl jako ona, a ještě k tomu je nádherná.“

Schválně jsem Svena dráždil a chvíli to vypadalo, že se chytil. Trochu se usmál, opřel se zdánlivě nedbale o stůl, u kterého stál, ale ruce zkřížené na prsou ho prozradily. Byl pořád napjatý.

Vážně na mě pohlédl.

„Ještě jednou tě žádám... a prosím, rozmysli si svou odpověď. Pomůžeš nám?“

„Tak ty žádáš...?“ Nebezpečně jsem zavrčel a začal jsem kolem něho kroužit. „Jak se opovažuješ!“ zastavil jsem se, se zuby těsně u jeho hrdla.

Necouvl..., jen přimhouřil oči a zamumlal: „Paříž, čtvrtého ledna 1842.“

Strnul jsem. Moc dobře jsem věděl, na co naráží.

Přestal jsem si dávat pozor a poslouchal jsem ho. Myslel na to, že tenkrát jednou, jednou jedinkrát, zachrání můj upíří život.

„Já ti ten tvůj zachráníl tisíckrát,“ vyštěkl jsem a hned jsem uslyšel odpověď beze slov.

Vážně se na mě podíval. „*Ale já ti neslíbil, že za to můžu žádat cokoli, cokoli budu chtít..., až to budu chtít. Třeba bych teď mohl chtít tu dívku...,*“ pomyslel si.

To přehnal.

„Ne!“

Zaútočil jsem. Srazil jsem ho k zemi a s vyceněnými zuby jsem syčel. „A třeba bych tě teď já mohl odměnit za tvoji drzost.“

V té chvíli si vybavil vyděšenou tvář Eriky; to zabralo, ucukl jsem.

„Chápeš už...?“ zašeptal.

Pustil jsem ho a odskočil jsem od něj, jako bych se spálil. Otočil jsem se, nemohl jsem se teď na něj dívat, nesnesl jsem to. Nebylo to tak, ale měl jsem pocit, jako by mě zradil. Využil mé slabosti a... Zděsil jsem se.

Poznal jsem ji dnes ráno, a už je mojí *slabostí*!?

Sotva na ni pomyslím, okamžitě cítím neodolatelnou vůni její krve, na druhé straně nesnesu, aby jí kdokoli ublížil, ani já sám ne.

„Budeš mít, co chceš,“ procedil jsem skrz stisknuté zuby.

Stál proti mně se sklopenou hlavou, ruce v bok. Podíval se mi do očí a pokývl. „*Díky*,“ přečetl jsem si.

Ostražitě mě pozoroval. „Přátelé?“ zeptal se ještě.

Najednou byla má zlost pryč. Zase si hraje, ušklíbl jsem se pro sebe. Na chvíli jsem sice zaváhal, ale pak jsem ho objal a poplácal po zádech. „Přátelé,“ řekl jsem a jedním dechem jsem dodal: „Možná je na čase porušit pár zásad.“

Odvedl jsem ho do patra, přízemí teď nebudu moct nějaký čas používat, alespoň dokud nezavolám stavební a úklidovou četou.

Jako už tolikrát předtím jsme začali probírat celou situaci a dávat dohromady všechno, co jsme věděli. Vypracovali jsme podrobnou strategii s několika variantami útoku a obrany, podle toho, jak se boj vyvine. Zabralo nám to celý den, ale když jsme skončili, byl jsem nabitý energií a pocítil jsem... hlad!!!

V tu chvíli jsem už nemohl čekat, musel jsem za ní. Nechal jsem Svena, aby se zabavil sám, a vyrazil jsem.

LILY

I když jsem vlastně nevěděla, kam jdu, pospíchala jsem.

Dostala jsem se až na roh bloku domů, které lemovaly silnici na druhé straně ulice, naproti zastávce. Dál už byla vidět jen vysoká šedá zeď. Chtěla jsem přejít křižovatku a přes tísnivý pocit, že tohle není ta správná cesta, pokračovat dál, ale jak jsem se ze zvyku rozhlédla, všimla jsem si v ulici napravo blikat žlutý nápis „Papilio“ a pod ním menšími písmeny „Italian restaurant“.

Na chvíli jsem zaváhala, ale nekončící šedá zeď rozhodla.

Ten blikající nápis mi vlastně udělal ohromnou ra-

dost – skoro jsem k němu doběhla. Byla to malá hospoda, nebo spíš bar, nebyla jsem si jistá.

Ve svém až doposud internátem dost sešněrovaném životě jsem neměla moc příležitostí navštívit podobná místa, takže jsem byla nedůvěřivá i zvědavá zároveň.

Zhluboka jsem se nadechla a vzala jsem za kliku; proti mně se vyvalila vlna horkého vzduchu. Překvapivě velká místnost byla skoro prázdná.

Zůstala jsem zaraženě stát u dveří, ale nikdo si mě nešímal, a tak jsem se propletla až k baru, který lemoval celou polovinu zdi nalevo; za ním se místnost lomila a za rohem jsem zahlédla dva kulečnickové stoly, ale bylo jich tam možná víc.

U baru stála řada vysokých kovových židliček s okrově žlutými sedátky; stejnou barvu měla i zeď za barem.

Došla jsem až k nim, a když jsem si vylezla na jednu z nich, barman zvedl hlavu od čištění sklenic.

„Dáte si džus? Mladistvým nenalejváme,“ informoval mě bez zájmu.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Vy jste majitel?“ zeptala jsem se, a když neodpovídal, zkoušela jsem to dál. „Nebo vedoucí...?“

Pořád nic neříkal, jenom strčil do dveří za sebou a zavolal: „Tony, hledá tě tady nějaká školačka,“ a ušklíbl se.

Chtěla jsem mu říct, že už mi bylo osmnáct, ale než jsem to stačila vyslovit, ze dveří se vykolébal menší, obtloustlý muž a drze si mě prohlížel. Vůbec to nebylo příjemné. Byla jsem hrozně nervózní; teprve náraz kulečnickových koulí o sebe mi připomněl, kde jsem.

„Dobrý večer,“ pozdravila jsem. Pokývl mi a zůstal vyčkávatě stát.

„Chtěla jsem...,“ zachraptěla jsem a musela si odkašlat.

Nesnažil se mi to nijak ulehčit, opřel se o pult – vychutnával si mě.

„Chtěla jsem se zeptat, jestli neopotřebujete někoho

na výpomoc... v kuchyni.“ Pořád nic neříkal, a tak jsem pokračovala dál.

„Mýt nádobí a podobně...“, upřesnila jsem do ztracena. Byla jsem nejistá. Tohle nebyl svět, který jsem znala. Ten můj byl možná šedivý a nudný, většinou i smutný, ale byl bezpečný. Tenhle byl temný, dýchal horkem zla a ještě něčím jiným, co jsem nedokázala rozeznat. Moje nesmělé podvědomí, které se až doposud ozývalo jen občas slabým šeptem, na mě teď doslova křičelo – uteč, seber se a uteč!

Slezla jsem ze stoličky a ustoupila o krok směrem ke dveřím.

Možná bych měla...?

Jmenovalo se to tady sice *Papilio*, ale jako neškodný motýl mi tu nikdo nepřipadal. Tlustoch asi poznal, na co myslím, mlsně se ušklíbl a konečně odpověděl.

„No, nedá se říct, že by nebylo potřeba v kuchyni trochu uklidit, vid', Bene,“ kývl na barmana, jako by do toho měl co mluvit. Ten jen lhostejně pokrčil rameny a dál mě přehlížel.

„Dobrá, jestli chceš, děvče, můžeš ukázat, co umíš.“ Kývl utěrkou směrem ke dveřím, ze kterých vyšel.

Proč mi to připadalo tak nebezpečné?

Hloupost, okřikla jsem se. Je tady spousta lidí, co by se mi mohlo stát?

Sundala jsem si batoh z ramene a prošla dveřmi za ním.

Kuchyň byla malá, dobře osvětlená místnost, plná pachů z přepáleného tuku a mastnoty.

„Pověs si ho tady,“ ukázal muž na věšák z plastu, přišroubovaný k tenké dřevěné stěně, a zároveň mi podal velikou černou zástěru; alespoň ta vypadala, že je čistá.

Sundala jsem si svetr, zavázala si ji kolem krku a utáhla šňůrku kolem pasu. Bude to dobré, ujišťovala jsem sama sebe a vyhrnula si rukávy košile.

„Jmenuju se Tony,“ představil se zbytečně, už jsem přece věděla, jak se jmenuje. Podával mi velké žluté gu-

mové rukavice a čekal. Několik vteřin trvalo, než mi došlo, že chce vědět, jak se jmenuju já.

„Já jsem Lily,“ vzala jsem si rukavice a podala mu ruku. Nebyl to dobrý nápad.

Nejdřív trochu zaváhal, ale pak po ní chňapl a velká měkká dlaň sevřela moji, až jsem skoro vypískla. Chtěl mě vyděsit, líbilo se mu, že se bojím.

Když mě konečně pustil, ukázal na dřez plný talířů a pánví.

„Sklenice si Ben myje sám, o ty se starat nemusíš. Ben – je náš barman,“ dodal zbytečně na vysvětlenou. Byla jsem vyděšená, ne slabomyslná. Jméno barmana jsem si pamatovala.

Pokývla jsem a čekala, až odejde a nechá mě samotnou. Ani jsem se nezeptala na plat, ale Tony mi to sám připomněl.

„Dostaneš čtyři libry za hodinu,“ podíval se po mně, jestli s tím souhlasím.

Asi to bylo málo a čekal, jestli se s ním nebudu dohadovat, ale pro mě bylo teď nejdůležitější, jestli vůbec nějaké peníze dostanu a kdy.

„Dobře, ale dostanu je vždycky hned po práci,“ dodala jsem si konečně odvahy a celkem plynule mu odpověděla.

„A taky..., dneska se nemůžu dlouho zdržet. Máma čeká, že se vrátím dřív.“

S tím, že Anna vůbec neví, kde jsem, jsem se mu nechlubila. Možná už mě hledá? Vyrušilo mě Tony souhlasné zafunění. Otočil se a váhavě se vrátil zpátky do lokálu. Nechtělo se mu.

Na nic jsem nečekala a pustila se do nádobí.

O dvě hodiny později jsem byla hotová.

Nádobí se jen lesklo, zato já byla zpocená a upatlaná. Utřela jsem si ruce do poslední čisté utěrky, sundala si zástěru a podívala se na sebe. Nebylo to tak hrozné, až na pár vlhkých skvrn jsem dopadla docela dobře. Svetr s kravatou jsem strčila do batohu a byla jsem připravená vyrazit.

Tonyho jsem celou dobu, co jsem pracovala, viděla vždycky jenom letmo, když si pro něco přišel. Kontroloval, jestli pracuju, ale jinak mě nechal být.

Zaváhala jsem. Za dveřmi do baru postupně sílil hluk, jak se do hospody trousili noví a noví zákazníci, a teď už to tam doslova hučelo.

Nechtělo se mi mezi ně, jenomže... jiný východ odtud nebyl a taky jsem potřebovala svoji dnešní výplatu. Jestli přijdu i zítra, jsem ještě nevěděla, ale to jsem nechtěla Tonymu vykládat.

Když jsem konečně otevřela dveře, dělicí mě od hlučné místnosti plné popíjejících chlapů, hukot kolem barového pultu na chvíli utichl, než ho vystřídalo pískání a pár chlípných narážek.

„Tony, ani ses nám nepochlubil, že tady máš takový poklad,“ hulákal vousatý chlap s potetovaným zápěstím. V jedné ruce držel sklenici piva a v druhé cigaretu.

Překvapivě hbitě se sesunul z barové stoličky arazil si k nám cestu.

„Nemusíš taky vědět všechno,“ odbyl ho můj nový šéf nevrle a podával mi osm liber. Zdálo se, že ani jemu se tahle vlna pozornosti nelíbí.

Vzala jsem si peníze a zastrčila je do kapsy. Chystala jsem se vyhnout vousatému dotěrovi a co nejrychleji vypadnout, ale nebylo to tak jednoduché. Bylo plno a muži stojící okolo mě k němu s pochechtáváním schválně přistrčili blíž. Položil si sklenici na bar a sáhl po mně. Naštěstí v tu chvíli nečekaně zasáhl Tony a postavil se mezi nás. Sotva jsem dýchala, srdce jsem měla až v krku a hučelo mi v uších; nevěřícně jsem vnímala zmatek kolem sebe.

„Hele, Sethe, uklidni se a dej jí pokoj. Je tady nová, nechci ji vyplašit. Když se budete slušně chovat, chlapi, možná ji sem mezi vás občas pustím, aby vystřídala Bena.“

Místnost kolem nás se naplnila souhlasnými výkřiky, ale bylo znát, že Seth není spokojený. Sáhl sice zase

po své sklenici a vrátil se na místo, ale nespustil ze mě oči.

Cítila jsem, že jsem v ještě větším průšvihů než před pár hodinami, a cítila jsem ještě něco... Naše pověřivá hospodyně Martha, kterou jsme měli ve starém londýnském domě, by asi řekla, že na mě *sáhla smrt*. Vlasy vzadu na krku se mi zježily a já se s nepříjemným pocitem, že mě sleduje ještě někdo další, ohlédla. Až na pár celkem neškodně vyhlížejících mužů středního věku jsem ale neviděla nic zvláštního a ten nepříjemný pocit se vytratil. Vydechla jsem a už bez problémů jsem se propletla mezi zákazníky.

Když za mnou zapadly dveře, ulevilo se mi. Bylo sice něco po sedmé, ale šero se neúprosně rychle měnilo v tmou a u okraje silnice začalo blikat pár osamělých lamp. Na můj vkus jich bylo málo a stály příliš daleko od sebe. Nasadila jsem tempo a co nejrychleji, i když pořád tak, aby to nevypadalo jako útěk, jsem spěchala ke křižovatce.

Chtěla jsem se vrátit k autobusové zastávce, nasednout do prvního autobusu, který kolem pojede, a jakmile se dostanu do centra města, poohlédnout se po policejní hlídce. Nebudu si už hrát na hrdinu. Všechno jim vyklopím – snad mi pomohou dostat se bezpečně domů.

Zamrkala jsem a posunula si batoh na rameni. Kdyby byl dneska pátek, vůbec by mi to nevadilo. Při představě zítřejší cesty do školy a hlavně odpolední cesty domů se mi zvedl žaludek. Jednu věc jsem ale věděla určitě. Do baru k Tonymu už mě nikdo nedostane.

Najednou jsem strnula – dnešním průšvihům ještě nebyl konec. Uslyšela jsem bouchnutí dveří a ulicí se rozeznělo dunění rychlých mužských kroků. Došlo mi, že mám společnost, a rozeběhla jsem se. Nemusela jsem se ohlížet, abych věděla, že se můj pronásledovatel rozeběhl také, brzy jsem těsně za zády slyšela jeho dech. Chtělo se mi křičet strachy.

Doběhla jsem ke křižovatce, která protínala ulici vedoucí kolem mé nové školy. Už jsem si myslela, že mě

chytí, když u okraje chodníku tiše přibrzdilo velké černé auto – známé černé auto.

Kroky za mnou utichly, a když jsem se ohlédla, nikoho jsem neviděla. Ale byl tam. Věděla jsem to! Ten, kdo mě pronásledoval, se skrýval v temných stínech a čekal, co bude dál.

Okénko na straně řidiče se s tichým zašustěním téměř celé sesunulo dolů a sametový hlas z dnešního rána mě zašimral vzadu na patře.

„Dobrý večer,“ pozdravil a na chvíli ztichl, jako by nevěděl, jak dál.

Přes nebezpečí číhající mi za zády jsem instinktivně o krok ustoupila a snažila jsem se popadnout dech.

„Měl jsem dojem, že jsem byl domluvený s Filipem, že ho dneska odpoledne vyzvednu, ale asi už je dost pozdě...“

Vzpomněla jsem si na blondáka z dnešního rána. Pokývla jsem a roztřesenými prsty jsem si zastrčila rozcuhané prameny vlasů za ucho.

„Ten už určitě odjel,“ dostala jsem ze sebe s obtížemi.

Byla to nesmyslná debata, každému muselo být jasné, že škola už dávno skončila. Nemohl doopravdy čekat, že tady toho kluka ještě najde, tak co tady dělá? Byla jsem podezíravá a v tu chvíli mi blesklo hlavou – že přijel kvůli mně.

Jak ale mohl vědět, kde jsem a že mám potíže? Za mnou se ozvalo přidušené zakašlání a má podezření odsunul stranou obyčejný pud sebezáchovy. Neviditelná ruka strachu mě přistrčila blíž ke dveřím, ohlédla jsem se – jsem v pasti, bleskla mi hlavou prchavá myšlenka.

„A co vy? Jak to, že jste ještě tady? Zdržela jste se?“ Clonou děsu, který se mě chystal zahltit, pronikly jednoduché otázky.

Zachvěla jsem se. Ovanul mě nepříjemný pocit chladu a znovu jsem se ohlédla. Nemohla jsem si pomoci, ale cítila jsem se jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Okolo mě se plížilo zlo. Tušila jsem ho už ráno, ale jak

jsem měla komukoli říct něco o svých pocitech, když jsem jim nevěřila ani já sama?

Tak... teď to mám, říkala jsem si. Stiskla jsem rty. Měla jsem co dělat, abych se nerozbrečela.

Začínala jsem se dusit strachy. Co bude dál?

Zvedla jsem hlavu od špiček bot a zadívala jsem se na muže uvnitř auta – doslova jsem zkoprněla.

Uhádla jsem to, měl zlatožluté oči – žhnoucí, zlatožluté oči!

Nedokázala jsem se od nich odtrhnout, ale místo abych se ještě víc bála, najednou jsem se uklidnila.

Neublíží mi.

Potlačila jsem ulehčené vydechnutí.

„Já..., vlastně ano, zdržela... a taky jsem se tak trochu ztratila,“ musela jsem s pravdou ven. „Teprve nedávno jsem se sem přistěhovala, moc to tu neznám...“

To byla jasná výmluva, ale jen se pousmál.

„Někde jsem nechala notýsek s adresou. Nenapadlo mě se ji naučit.“ Určitě jsem se právě zčervenala.

Bude si myslet, že jsem úplná blbka, ale když už to bylo venku, pokračovala jsem: „A taky peněženku a mobil s telefonním číslem domů, takže teď nevím, kde bych jsem ani jak se tam dostanu.“

O tom, že jsem si právě alespoň vydělala na autobus, jsem se nezmínila.

Přešlápla jsem z nohy na nohu a sevřela jsem popruh batohu. Dopadla na mě únava.

Muž v autě mlčel, nevěděla jsem, jestli čeká na pokračování.

Měla bych ho upozornit na svého pronásledovatele, číhajícího někde v temné uličce, a poprosit ho o pomoc? Nebo jsem se s ním měla rozloučit a čelit hrozbě sama? Zadívala jsem se směrem k autobusové zastávce.

Kdyby se alespoň objevil nějaký autobus. Rozloučila bych se a snad by se mi podařilo k němu doběhnout, než by mě ten muž vzadu dohnal; ale sama jsem tomu nevěřila.

Byla jsem vyčerpaná, měla jsem strach a byla mi zima. Cítila jsem, že ještě chvíli a opravdu se rozbrečím.

Pár vteřin bylo nepříjemné ticho, ale pak cvakla klika a Filipův soused pootevřel dveře u spolujezdce.

„Nastupte si, svezu vás. Něco vymyslíme.“

Neznělo to nijak nadšeně.

Nevypadal jako ochránce bezbranných a nevinných. Přímo z něj čišelo přesvědčení, že se má každý starat sám o sebe, ale co mu asi tak zbývalo...

Na druhou stranu..., co zbývalo mně?

I když jsem věděla, že se *nemám bavit s cizími lidmi* a už vůbec bych neměla *nastupovat k neznámým mužům do auta*, jinou možnost, jak se odsud dostat, jsem neměla.

Obešla jsem auto.

Ještě na jedno nadechnutí jsem zaváhala, ale pak jsem otevřela dveře a vyškrábala se na sedadlo. Skoro jsem cítila, jak se muž vedle mě musí ovládat.

Byl netrpělivý a zdálo se, že to, že mě má odvézt, je pro něho skoro stejně nepříjemné jako pro mě. Moje předchozí bláhové přesvědčení, že přijel kvůli mně, se mi teď zdálo směšné.

„Dneska ráno se vám vysypal batoh, možná jsem si těch věcí nevšiml, když jsem ho sbíral,“ poznamenal a natáhl se, aby mi zapnul pás.

Nechala jsem ho.

To, jak se o mě staral, mě ještě víc vyvedlo z rovnováhy a chvilku mi trvalo, než mi došlo, co myslí.

Ztracené věci – jasně, to vypadalo pravděpodobně. Byla jsem dost mimo na to, abych si jich nevšimla.

Než jsem stačila něco nesmyslného plácnout a ještě víc se znemožnit, začal zase mluvit.

„Ještě jsem se nepředstavil. Jmenuju se Alexander Tarakis – Alex..., ale možná už jste si přečetla navštívenku, co jsem vám dal.“ Podával mi ruku.

„Ano,“ kývla jsem a podala mu svou. Dneska to bylo podruhé, co ji někdo sevřel.

„Já jsem Lily, Liliana Westová.“

Zdálo se mi, jako by mě nechtěl pustit, ale nakonec to přece jenom udělal a odvrátil se.

„Kousek couvnu a podíváme se, jestli u chodníku něco nezůstalo.“

Nadjel si tak, aby byl metr od obrubníku, a rychle začal couvat. Řídila jsem docela dobře, ale tohle bych nesvedla.

Nejistě jsem se ohlédla, když během chvilky zastavil přesně v místě mé dnešní nehody.

Pohybem ruky mě zadržel, abych nevystupovala.

„Sedte. Podívám se, jestli něco nenajdu,“ samozřejmě předpokládal, že ho poslechnu, a já poslechla.

Vyskočil z auta a začal se rozhlížet kolem. Nejdřív se zdálo, že nic nevidí, ale pak se sehnul a vzápětí mi podával zaprášenou hromádku věcí.

Vždyť jsem tudy dnes odpoledne šla! Jsem opravdu tak nemožná, že jsem si jich nevšimla?

„Děkuju...“, vykoptala jsem otřeseně.

Peněženka byla v pořádku, dokonce v ní nic nechybělo, i notýsek stačilo jen očistit, ale mobil byl nepoužitelný. Zmáčkla jsem tlačítko pro rychlou volbu, chtěla jsem zavolat Anně, ale rozsypal se mi v dlani.

Co teď? Podívala jsem se ke křižovatce, odkud jsme sem zacouvali, a uviděla jsem mužskou postavu. Vykročila k nám. Ten člověk se dokonce rozeběhl.

„Rychle, nastupte si, ten muž mě pronásledoval,“ snažila jsem se přesvědčit Alexe.

On se ale napřímil a já uslyšela tiché, výhružné zamručení.

Opravdu zamručel.

Stiskla jsem rty a celá jsem se napjala. On se možná nebál, ale já ano. Už jsem rozeznávala muže, který se k nám blížil – byl to Seth.

Zastavil kousek od auta.

„Zůstaňte, kde jste!“

Můj nedobrovolný ochránce zabouchl až do téhle chvíle otevřené dveře, a odřízl mě tak od zvuků venku.

Sáhla jsem po klice; ne snad, že bych pro někoho z nich mohla být oporou nebo soupeřem; to určitě ne, ale protože jsem byla důvodem jejich střetu, nemohla jsem jen tak přihlížet a nic neudělat.

Jenomže auto bylo zamčené, a ať jsem lomcovala klikou, jak jsem chtěla, dveře se mi nepodařilo otevřít.

Rozepnula jsem si pásy, přelezla na sedadlo řidiče a zabouchala dlaní na sklo, abych na sebe upozornila. Alex se po mně otočil a Seth toho využil a zaútočil.

Nechápala jsem, jak mohl Alex tušit, co chce udělat, ale jakmile se na něho Seth vrhl, uhnul a ještě ho udeřil do zad otevřenou dlaní takovou silou, že Seth proletěl okolo něj, dopadl několik metrů za auto a zůstal nehybně ležet, tváří na chodníku. Alex se k němu dostal jedním dlouhým skokem a naklonil se nad něj. Popadl ho za rameno, pootočil k sobě a něco mu těsně u obličeje říkal.

Nevěřila jsem, že by tohle bylo všechno, že by to mohlo stačit.

Hned v baru mi Seth připomínal agresivního, naštvaneho buldoka. Tvrdohlavě si šel za svým a očividně nebyl zvyklý na porážku. Čekala jsem, že se zvedne a znovu zaútočí, ale když se ztěžka postavil, jenom se s hrůzou v očích na Alexe podíval a odklopýtal podél zdi do tmy.

Neslyšela jsem, co mu Alex řekl, čím ho tak vyděsil. Ze svého místa jsem viděla jen jeho nahrbená záda a ruce sevřené v pěst.

Když Seth zmizel, Alex se napřímil, rozevřel dlaně a protáhl si prsty. Vypadalo to, že se uvolnil, ale zmýlila jsem se. Když se otočil, šlehl po mně pohledem, ze kterého mi přejel mráz po zádech. Nebylo v něm nic z lidskosti, kterou projevil, když mi nabídl, že mě odveze.

On je to zlo, šeptala má intuice.

Rychle jsem se přemístila zpátky na svoje sedadlo a snažila jsem se srovnat dech, aby nepoznal, jak mě vyděsil.

Na okamžik jako by zaváhal. Neměla jsem potuchy, proč se to děje a proč tak citlivě vnímám jeho pocity,

ale věděla jsem, že než se vrátil k autu – volil mezi mnou a pronásledováním prchajícího muže.

Nakonec nasedl a já ztuhla.

Neříkal nic, ale všimla jsem si, jak pevně sevřel volant. Zlobil se.

Asi na mě.

Taky bylo proč.

Od rána jsem působila jenom problémy.

Když promluvil, trhla jsem sebou. Pocitem viny jsem se skoro dusila.

„S tím mobilem už asi nic neuděláme, ale když máš zase svůj notýsek, mohla by ses podívat, jakou máš adresu,“ zavrčel rozladěně. Jednal se mnou najednou přezíravě a stroze; zároveň mi začal tykat.

Možná v tom nebylo nic urážlivého, ale podobné chování jsem znala od otce.

Sevřel se mi žaludek.

Nevšímal si mě, díval se před sebe a čekal.

Jenomže... stejně jako jsem neměla ráda svoji do očí bijící bezbrannost a neschopnost orientovat se v novém prostředí, tak jsem také nesnášela podobné chování. Bylo to, jako kdyby ve mně někdo stisknul nějaké neviditelné tlačítko vzdoru.

Stiskla jsem rty a bradou jsem ukázala ke známé křižovatce. „Děkuji, už vás nebudu obtěžovat, támhle je zastávka.“

Byla v opačném směru, než utekl Seth, a dostat se k ní mi připadalo celkem bezpečné, i když – ne zas tak moc.

Zaváhala jsem, ale hloupý pocit hrdosti mi nedovolil vzít svoje slova zpět. Rychle, než jsem si to stačila rozmyslet, jsem otevřela dveře a vystoupila jsem.

Ještě než se moje boty dotkly vlhkého asfaltu, věděla jsem, že dělám hloupost.

Letmo jsem střelila pohledem po svém okolí. Tmavá, tichá ulice mě pořád děsila. Toužila jsem zůstat v teple a bezpečí auta a nechat Alexe, aby se o mě postaral. Jenomže to nebylo správné.